

ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης, ἄσπινας ἀείποτε παρηκολούθησεν ὁ «Ἀσμοδαῖος», κρίνει καλὸν νὰ δηλώσῃ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὅτι ἐξετάζων ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ καὶ ἀμεροληψίᾳ τὴν πορείαν, ἣν μέχρι τοῦδε διήνυσεν, δὲν εὕρισκει ὅτι διέπραξε κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς τίποτε ἀπολύτως δυνάμενον νὰ ἐπισύρῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν ὑπόληψιν τοῦ κ. Τρικουπῆ, τὸ εὐχάριστον δὲ καὶ ἐνθαρρυντικὸν τοῦτο συμπέρασμα εἰς τὸ ὅποιον εὐτυχῶς καταλήγει, κρατύνει καὶ ἐμψυχώνει ἔτι μᾶλλον αὐτὸν καὶ διὰ τὴν ἐφεξῆς πορείαν του.

ΕΦΕΥΡΕΤΑΙ—ΝΟΜΟΘΕΤΑΙ

Τὸ καλοκαίρι ἐπέρου δὲν εἶχαμε Βουλή,
Τὸν Καλλιγᾶ Λατῖνον, καὶ φόβουςφυλλοξήρας,
Εἶχαμε μόνο ζέστη καὶ κορνιαχτὸ πολὺ,
Λουτρά 'ς τὸ Φαληρέα, ρωμάντσα ὑπὸ φιλύρα

Τὸ βουλευτήριό μας, χαρὰ Θεοῦ, κλειστό,
Λόγοι, ἐξάψεις, νόμοι, καμμία σκοτοῦρα ἐν γένει,
Καὶ δὲ στριφογυρνοῦσε ἀπάνου 'ς τὸν ἰστό.
Ἡ ἐθνικὴ σημαία λερὴ καὶ ξεσχισμένη.

Τὸ καλοκαίρι ἐπέρου δὲν εἶχαμ' ἐφευρέσεις,
Παρὰ τὰς ἐφευρέσεις τῶν τοῦ Τρικουπῆ νόμων,
Καὶ τόρα ἓνα βῆμα νὰ κάμῃς θὰ 'μπορέσῃς
Χωρὶς καὶ ἐφευρέτην νὰ μὴν εὕρῃς 'ς τὸν δρόμον;

Πῶς πεταχτήκαν ὅλοι μὲ μιᾶς ἐξαφνικά!
Τὴν δόξαν των σκορπίζουν παντοῦ ἡ ἐφημερίδες!
Παράξενο! σὲ τούτῃ τῇ γῇ τὴν κλασικὴ
Κι' αὐταῖς αἱ ἐφευρέσεις μᾶς ἦρθαν σὰν ἀκρίδες.

Ἄλλ' ὅμως ἐφευρέται, μὴ πάλι βία τόση...
Τὰ βάλατε τοῦ κάκου μὲ ἥλιο καὶ βροχή.
Αὐτὸς ὁ οὐρανὸς μας θεὸς νὰ σᾶς ξεθεώσῃ,
Ἄν δὲν σᾶς παλαβώσῃ. Τὸν ξέρετε, φτωχοί;

Μιὰ μυῖγα ἡ σοφία ἡ ἐδικὴ σας 'μοιάζει
Μπροστὰ 'ς τῆς πονηριᾶς του τὰ γαλανὰ τὰ βάθη.
Αὐτὸς ὁ οὐρανὸς μας τρελλαίν' ἡ ξεκουτιάζει,
Κ' εἶνε πολλοὶ Καζάζαι ὅπου τὴν ἔχουν πάθει.

Καὶ τί θὰ ὠφελήσῃ, γιὰ πέστε, 'ς τὸ θεό σας
Μιὰ μέθοδος ὡραία ἀποξηραντική;
Προτοῦ νὰ ἐνεργήσῃ 'δῶ κάτω ἡ μέθοδός σας
Φροντίζετε κ' ἔκ εἶν ος τί λείει 'ψηλὰ ἐκεῖ;

Τοῦ οὐρανοῦ μας ξάφνου τοῦ στρίθει μία βίδα,
Τὴν πρώτη τ' Ἀλωναρή; καὶ βρέχει, βρέχει, βρέχει.
Κι' ἀπάνου εἰς τὸ κλίμα κι' ἀτρύγητ' ἡ σταφίδα.
Χάνεται, πάει, δίχως κανεὶς νὰ τὸ παντέχη.

Καὶ μένετε 'ς τὰ κρύα, σοφοὶ μου ἐφευρέται,
Καὶ ἀποξηραμμένοι, προτοῦ ξηράνετε...
— Ἐτοι κ' ἐσεῖς σπουδαῖοι, λογάδεσ νομοθεταί,
Τοῦ κάκου τὸν καιρὸ σας μὲ νόμους χάνετε.

Καθένας ἀπ' τοὺς νόμους γιὰ πέστε τί θὰ γίνη;
Κι' ἂν εἶνε καμωμένος μὲ γνῶσι καὶ καρδιά,
Ἄφου ἡ Ρωμηοσύνη γι' αὐτοὺς παρὰ δὲ δίνει,
Κι' ὅλους τοὺς ρίχνει κάτω μὲ μιὰ... τρικλοποδιά;

᾽Ω φίλοι ἐφευρέται, θαρρῶ, δὲ θὰ σᾶς φέξῃ!
᾽Ω φίλοι νομοθέται, καὶ σεῖς, τραβάτε δρομο!
Μπορεῖς τὸν οὐρανὸς μας νὰ κάμῃς νὰ μὴ βρέξῃ,
Καὶ τὸ Ρωμῆο νὰ κάμῃς νὰ λογαριάζῃ νόμο;

Χάπ-χόπ

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Λέγεται ὅτι ὁ κύριος Στέφανος Σκουλούδης ἀπέρχεται προσεχῶς εἰς Ποσειδωνίαν, ὡς πράττει καθ' ἑκαστον θέρος, χάριν τῆς κυνηγεσίας τῶν προσφιλῶν αὐτῷ τρυγόνων καὶ ὀρτύγων. Καθ' ἃς ὅμως ἡμεῖς ἔχομεν βασίμους πληροφορίας ὁ ἀξιότιμος τέως πρέσβυς καὶ βουλευτὴς τὸ πολὺ μέχρις Ἑρμοπούλεως θὰ ἐκτείνῃ τὴν ἐκδρομὴν αὐτοῦ, θέλει δὲ ἐπιστρέφει τάχιστα εἰς Ἀθήνας, διότι, ἐλεύθερο; ἤδη καὶ ἀπὸ πηλαγμένους τῶν διττῶν αὐτοῦ καθηκόντων, σκέπτεται νὰ διοργανίσῃ μετ' ἄλλων φίλων του μέγα κυνήγιον ἐπόπων, τῶν γνωστῶν πτηνῶν τῶν κοινῶς καλουμένων μπουφῶν, καὶ κοινότερον μετόχων.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, μονάζων εἰς Φρεαττύν, ἐτηλεγράφησεν ἐκεῖθεν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσον εἰς Μαδρίτην, παρ' ᾧ ἦτο τέως διαπεπιστευμένος, ὅτι τὸ καταλλήλοτερον φάρμακον πρὸς ἀπέλασιν τῆς χολέρας εἶνε αἱ μετοχαὶ τῆς Κωπαίδος. Ἡ μέθοδος αὕτη τῆς προτεινομένης θεραπείας βασίζεται εἰς τὴν γνωστὴν ἀρχὴν τῆς ὁμοιοπαθητικῆς σχολῆς: Similia Similibus.

Ἐξεδόθη δὲ δὴ καὶ ἡ λογοδοσία τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐταιρίας τῆς περιωνύμου λίμνης, μακρὰ καὶ ἐπιμεμελημένη καὶ ἐμπεριστατωμένη. Μίαν μόνον ἔλλειψιν παρετήρησεν ἐν αὐτῇ ὁ «Ἀσμοδαῖος» ὅτι εἰς τὸ τέλος αὐτῆς δὲν εἶχε προσαρτηθῇ καὶ τὸ ἀναμφισβητήτου ὁμολογουμένως χρησιμότητος, δελτίον θνησιμότητος τῶν πόλεων, ἐν αἷς αἱ μετοχαὶ τῆς ἐξετέθησαν εἰς δημοσίαν ἐγγραφὴν, κατὰ τοὺς μῆνας, καθ' οὓς ἤρχισε καὶ διήρκεσε τὸ ἀξιωμακρονόμου τοῦτο γεγονός.

Καὶ ἄλλος πρῶτον ὑπουργὸς ἀνέκτισε τὴν λαλιὰν του, ὁ κλεινὸς ἀφέντης κ. Λομβάρδος. Συνέπεσε δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης του ἀγορεύσεως νὰ εἶνε ἡ ἀξιωμακρονόμου ἐνορτή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ τῶν Κληδόνων. Τὰ ποδοκροτήματα ἐπομένως ἄτινα συνώδευσαν τοὺς λόγους του ὅταν ὠμίλει περὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ κόμματός του ἐσήμαινον φανερὰ ὅτι αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ εἴπῃ ὁ κ. Λομβάρδος καὶ ὅχι ἐντὸς τῆς Βουλῆς.

Μεγάλῃ ἡμέρᾳ ἀνέτειλεν ἐσχάτως διὰ τὸν κ. Δεμάθαν. Ὁ ἀτυχὴς καὶ λησμονημένος συντάκτης τῆς Μελέσσης νῦν τύχησε νὰκούσῃ τὸ ὄνομά του προφερόμενον καὶ ἐν τῇ Βουλῇ. Ἡ ἀνέλπιστος αὕτη εὐτυχία ἀνύψωσε τὰ φόβτα τοῦ οἰκονομολόγου τοῦ κόμματος, τοῦ ὁποίου αἱ ἀξιώσεις βεβαίως θὰ εἶνε τρομακτικαί, ἐάν ποτε ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς ἀμοιβῆς.